

udtalte jeg ikke een, men gentagne Gange, at jeg fandt Lovforslaget uheldigt, særlig over for Sejlskibe, som jo paa mange Maader have Konkurrence at bestaa, saa det er, som sagt, ikke med min Billigelse, at dette Forslag — den nugældende Konsulatlov af 14de April 1893 — blev til Lov. Men at det blev det, det have allerede nu Sømændene beghndt at føle og ogsaa mere eller mindre beflaget sig over. Jeg vil nu imidlertid haabe — thi hvis man ikke havde det Haab, var det jo ørkesløst at indbringe et Forslag, som det her foreliggende — at den højtærede Konsejlspræstbent og Udenrigsminister samt det høje Ting have faaet en anden Opfattelse af Sagen siden 1893, og jeg vil haabe, at de med os indrømme, at Konsulatafgiften, særlig for Sejlskibes Vedkommende virkelig er for høj. Som jeg før sagde, har jeg gentagne Gange udtalt Ængst om, at Afgiften ikke blev højere, end den var fastsat i Loven af 1888, thi det vidste vi jo alle, at Sejlskibene skulde konkurrere ikke alene med Dampskibe, men ogsaa med Udlandets Handelsflaader, og Konkurrencen er bleven saa trykkende, at der hviler et lige saa stærkt Tryk paa Søfarten som paa alle andre Næringsveje, som der jo fra forskellige Sider klages over, ere underkastede Tryk. Mange Sejlskibsrederier befinde sig næsten i en Nødstillstand. I alt Fald have Sejlskibene ondt ved at tjene til deres Assurancepræmie og Rente af deres Aktiekapital. At tjene Afdrag paa denne Aktiekapital, som de dog egentlig gerne skulde, naar henfjes til, at Skibene ældes og derved forringes i deres Værdi, er der for de aller flestes Vedkommende for Tiden ikke Tale om. Trods det, at Liderne for Sejlskibsartens Vedkommende næppe var bedre i 1893, end de ere nu, gif man desuagtet til at vedtage en Lov, som for Sejlskibenes Vedkommende satte Konsulatafgiften op til mere end det dobbelte, og det er det, som vi nu gerne vilde bøde paa ved vort Forslag. Jeg finder egentlig, at det er urigtigt og næsten Synd lige over for vor brave Sømandsstand at paalægge den en saa stor ny Afgift. Bibeholdes denne i Længden, ser jeg ikke rettere, end at det kan blive temmelig skæbnesvangert for mange Skippere og Sejlskibsrederier. En af vore Digtere har saa smukt sunget, at Havet er de Danstes Vej til Ros og Magt, og det er for saa vidt ogsaa rigtigt, derfor burde vi netop baade direkte og indirekte støtte dette Erhverv, saa det kunde blive ved at være Vejen til ikke alene Ros og Magt, men ogsaa til Indtægt og Næringsvej for mange. Vi maa ogsaa tage Hensyn til, at i vore Dage slutte de forskellige Samsundsclasser

og Stønder sig sammen gennem deres Repræsentanter. Det er saaledes Tilfældet med Landmænd, Handelsmænd, Haandværkere, industriidrivende o. s. v. De prøve saa paa, om de ikke ved fælles og enig Optræden kunne virke til deres Næringsvejes økonomiske Udvikling og Fremgang. Til Støtte derfor søge de hen til Lovgivningsmagten og bede om at faa Lettelse i de trykkende Byrder, og de genere sig ikke for direkte og indirekte at søge Støtte fra Statens Side. Jeg skal være den sidste til at have noget imod en saadan Sammenslutning, da jeg fuldt ud erkender, at de forfættelige Næringsveje have deres Besvær. Men for Sømændenes Vedkommende er det temmelig vanskeligt at slutte sig sammen og paa den Maade frembære deres Krav. Sømændene bo jo spredte rundt omkring — naar Hensyn tages til vort Lands Størrelse — ved vore udstrakte Kyster og rundt om paa vore Smaøer. Dels af denne Grund og dels, fordi de færdes omkring i fremmede Verdensdele og ude omkring i vor egen Verdensdel, er det som sagt vanskeligt for dem at slutte sig sammen, saaledes som de andre gøre, og af samme Grund have de heller ikke nogen egentlig Talsmand eller Repræsentant paa Ting. Derfor mener jeg, at Lovgivningsmagten skulde at tage saa meget desto mere Hensyn til dem, saa at man ikke indlader sig paa at bebyrde den færlige og besværlige Gerning, de have at udføre, med større Statter end højst nødvendigt. Det vil jo ikke kunne bestrides fra nogen Side, hvad der ogsaa er oplyst fra det ærede Medlem fra Esbjerg (Bluhme), at den ny Konsulatlov har paalaagt Søfarten en temmelig betydelig Afgift. Jeg maa maaske have Lov til at fremføre nogle Beviser herpaa. Det ærede Medlem fra Esbjerg fremdrog nogle Eksempler fra Jansø, maa jeg have Lov til at anføre nogle enkelte Eksempler fra den Kreds, jeg har den Ære at repræsentere, nemlig fra Grø. Der findes saaledes en tremastet Skonnert ved Navn „Haabet“ med en Drægtighed af 156 Tons, dens Fart er væsentlig paa Nord- og Østersøen. Den har i 1893 betalt en Konsulatafgift af 27 Kr. 44 Ø., men i 1894, altsaa efter den ny Konsulatlov, maatte den betale 53 Kr. 04 Ø. En anden Skonnert ved Navn „Tørgen Olsen“ med en Drægtighed af 292 Registertons har faret paa Vestindien, Nord- og Østersøen, den har i 1893 betalt en Konsulatafgift af 46 Kr. 93 Øre, nu i 1894 har den maattet betale 99 Kr. 28 Øre. Det var nu et Par Eksempler blandt de Skibe, der nærmest have deres Fart paa Nord- og Østersøen. En anden tremastet Skonnert „Niels Juul“ paa